

ANNE VAN DOORN

De mysteries van Robbie Corbijn

Tien Robbie & Lowina mysteries

E-Pulp Publishers

De detectiveromans van Anne van Doorn

De ouders keerden niet terug

De student die zou trouwen

De man die zijn geweten ontlastte (verwacht in 2019)

De verhalenbundel van Anne van Doorn

De mysteries van Robbie Corbijn

De mysteries van Robbie Corbijn is een uitgave van

uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2019 Anne van Doorn & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld: M.P.O. Books

ISBN: 978-94-92715-31-9 (paperback)

ISBN: 978-94-92715-32-6 (e-book)

NUR 331

www.e-pulp.nl

www.annevandoorn.be

Voorwoord

Deze bundel van korte verhalen is het resultaat van een lang gekoesterde wens. Toen ik eind jaren tachtig van de vorige eeuw begon met schrijven, schreef ik korte verhalen, pastiches met Sherlock Holmes in de hoofdrol. Later hield ik me uitsluitend bezig met zelfbedachte hoofdpersonen en verzamelde ik ideeën voor nieuwe korte verhalen. Toch heeft het nog lang geduurd voor ik me aan het uitwerken van die ideeën waagde.

Nederland heeft geen leescultuur waarin er volwaardige ruimte voor korte verhalen is. Tijdschriften hebben er nauwelijks ruimte voor en verhalenbundels laten zich lastig verkopen. Uiteindelijk kwam de prikkel om te schrijven van de campagne Nederland Leest, die in 2015 het korte verhaal centraal stelde. Er verscheen een bundel korte verhalen, volgens de samensteller het mooiste wat Nederland voortbrengt. Wat ik las, waren soms niet meer dan beschrijvingen van alledaagse tafereeltjes. Geen wonder dat het korte verhaal niet aanslaat, dacht ik, want veel bijdragen aan die bundel zag ik hooguit als een literaire oefening, niet als verhalen met kop en staart. Niets kon tippen aan, bijvoorbeeld, de geweldige verhalen die Arthur Conan Doyle, de bedenker van Sherlock Holmes, schreef. Met de negatieve prikkel van Nederland Leest (nou zal ik eens laten zien wat ik een goed verhaal vind!), ging ik aan de slag, met deze collectie als resultaat. Ik heb geen literaire pretenties, ik wil een bijzonder, onalledaags detectiveverhaal vertellen.

Met meer succes dan ik durfde te hopen! Elk verhaal in deze bundel werd eerst als e-book uitgebracht. Een verhaal als 'De arts die de weg kwijt was' heeft bijvoorbeeld zo al duizenden lezers bereikt. En het openingsverhaal leidde zelfs tot publicatie in het gerenommeerde Amerikaanse tijdschrift Ellery Queen Mystery Magazine. Hierdoor kregen wereldwijd honderdduizenden detectivefans de kans dit verhaal te lezen en mijn seriepersonages te leren kennen.

Deze bundel bevat tien verhalen waarin particulier rechercheur Robbie Corbijn en zijn assistente Lowina de Jong evenzoveel misdadmysterie proberen op te lossen. Wat kun je verwachten? Een

mengelmoes van oude, onopgeloste zaken die recherchebureau Research & Discover krijgt voorgelegd, en nieuwe mysteries, zich afspelend in Nederland, België en Albanië. De oudste zaak betreft een moord uit 1933! In sommige gevallen komt het aan op slim denkwerk, in andere gevallen komt de ontknoping bijna als vanzelf. Er zijn moorden, mysterieuze verdwijningen, maar ook raadselachtige gebeurtenissen.

Ik adviseer deze verhalen te lezen in de volgorde waarin ze in dit boek staan. En ook belangrijk: niet meer dan één verhaal per dag. Dit boek mag dan net zo dik zijn als een roman, je krijgt in totaal veel meer personages en verhaallijnen aangeboden dan in de gemiddelde roman, wat overweldigend wordt als je alles in een dag wilt lezen. Lees dit boek dus niet in één ruk uit. Elk verhaal komt pas tot z'n recht als je er niet meer dan één per dag leest, zo heb ik verhalenbundels leren lezen en waarderen.

Voor dit boek ben ik in creatief opzicht schatplichtig aan een viertal schrijvers die mij inspireerden en die daarom niet onvermeld mogen blijven. Mijn dank gaat uit naar Arthur Conan Doyle met zijn sublieme, mysterieuze verhalen, naar Agatha Christie en haar luchtig gebrachte detectives, naar Baroness Orczy en haar geheimzinnige intriges en naar zwaargewicht G.K. Chesterton: alle vier auteurs uit een verleden. Wat ik met mijn bundel voor ogen had, was het schrijven van hedendaagse varianten op de verhaaltypes die zij schreven. Ik hoop dat lezers evenveel plezier zullen beleven bij het lezen van mijn verhalen als ik bij die van dit viertal, al betwijfel ik of ik kan tippen aan het niveau van hun beste verhalen, daarom beveel ik het lezen van hun werk van harte aan.

Anne van Doorn

Inhoudsopgave

Landkaart	8
De dichter die zichzelf opsloot	9
De geliefde die in het veen verdween	30
De arts die de weg kwijt was	56
Het joch dat grenzen overschreed	80
De vluchteling die alles achterliet	110
De boerin die niet wilde sterven	134
Het meisje dat bleef rondhangen	163
De bergen die geen vergetelheid kennen	191
Het hoertje dat geen spoor achterliet	211
De dame die niet om hulp had gevraagd	234

- 1 - De dichter die zichzelf opsloot
- 2 - De geliefde die in het veen verdween
- 3 - De arts die de weg kwijt was
- 4 - Het joch dat grenzen overschreed
- 5 - De vluchteling die alles achterliet
- 6 - De boerin die niet wilde sterven
- 7 - Het meisje dat bleef rondhangen
- 9 - Het hoertje dat geen spoor achterliet
- 10 - De dame die niet om hulp had gevraagd

Niet op deze kaart:

- 8 - De bergen die geen vergetelheid kennen (Albanië)

De dichter die zichzelf opsloot

Robbie Corbijn zag er de laatste tijd slecht uit. De wallen begonnen zich onder zijn ogen op te hopen. Zijn ingevallen wangen hadden een doodsbekleur, waardoor elk bloedvat vlak onder de huid zich scherp aftekende. En het litteken van een oude wond op zijn voorhoofd kleurde rood alsof het een versgeslagen wond was. Als hij op kantoor was, zat hij vaak een beetje ingezakt en voorovergebogen naar zijn computerbeeldscherm te turen of dossierstukken door te nemen.

Ik was bijna drie maanden in dienst van Recherchebureau Corbijn – Research & Discover uit Leiden, gespecialiseerd in cold cases. In die periode had Robert Antoine Corbijn, zoals mijn werkgever voluit heette, mij de dossiers van twaalf verschillende onopgeloste zaken laten bestuderen. Elf daarvan betroffen onderzoeken die Robbie al op zich had genomen voor ik bij hem in dienst trad, de twaalfde kwam begin januari erbij. Maanden waren verstreken en in al die tijd had hij geen van de twaalf dossiers afgerond.

Niet dat Robbie zijn best er niet voor deed. Hij besteedde meer uren aan zijn werk dan waarschijnlijk goed voor hem was. Er waren dagen dat hij nauwelijks achter zijn bureau vandaan kwam, andere dagen was hij van vroeg tot laat op pad, bijna wanhopig op zoek naar antwoorden op zeer oude vragen. De cold case die hem het meest aangreep, die hij het liefst wilde oplossen al kostte het hem alles, scheen zijn vermogens echter te boven te gaan en dat was de verdwijning van Jan Willem de Geer.

De Geer was een veelbelovende student die in de bloedhete zomer van 1976 spoorloos verdween uit de Utrechtse binnenstad. De jongeman zou binnen een paar weken met zijn verloofde in het huwelijk treden. Er was geen enkele reden te bedenken waarom hij uit eigen beweging zou verdwijnen, en een misdrijf leek al even vergezocht. Robbie had deze zaak al bijna een jaar in onderzoek zonder tot een oplossing te komen. Wat hem erg dwarszat, was het feit dat de vader van Jan Willem de Geer sinds een paar weken op sterven lag. De man, die de verdwijning nooit had kunnen verwerken, zou overlijden zonder

te weten wat er met zijn enige zoon was gebeurd.

Door het gebrek aan ontwikkelingen begon ik soms te twijfelen of Robbie wel in staat was een zaak tot een goed einde te brengen. Er was slechts één zaak waarin hij vooruitgang had geboekt en die hij binnenkort hoopte af te sluiten. Als dat succes er niet was geweest, zou ik me wellicht zelfs hebben afgevraagd wat me ooit had bezield bij Research & Discover te solliciteren. En toch, dit werk had ik altijd al willen doen en bovendien financierde Robbie mijn opleiding tot particulier onderzoeker, dat kon altijd van pas komen. Mijn inkomen kon ik sowieso gebruiken om mijn torenhoge schulden af te betalen, schulden waardoor ik genoodzaakt was bij familie in te wonen.

Op een ochtend – het was in de tweede helft van februari 2016 – kwam ik onze gezamenlijke werkruimte binnen en vond Robbie, zoals zo vaak, achter zijn bureau, diep gebogen over zijn werk. Met een gespannen gezicht bladerde hij een stapel papieren door die ik herkende als onderdeel van het uitgebreide De Geer-dossier. Ik vroeg hem of er nog nieuws was. Hij reageerde hoofdschuddend, zonder op te kijken.

‘Er is geen enkel teken van hoop,’ sprak hij somber.

‘Geen nieuwe getuigen?’

‘Na veertig jaar?’ sprak hij sceptisch. Er verscheen een norse trek om zijn mond. Onrustig bladerde hij verder. ‘Ik weet niet hoe ik verder moet, Lowina. Ik probeer iets te ontdekken wat ik altijd over het hoofd heb gezien. Niets. Ik kan elk woord van dit dossier dromen. Ik los dit niet op, dus wat doe ik met de nieuwe verzoeken die binnenkomen?’

‘Verzoeken? Van wie?’

Robbie graaide naar een computeruitdraai en wierp die mij nonchalant toe. Het vel dwarrelde op de grond. Ik raapte het op en ging ermee achter mijn bureau zitten. Het was een e-mail van een man die Research & Discover wilde raadplegen over de dood van zijn vader, die een paar dagen geleden was begraven. Volgens de politie zou zijn vader zelfmoord hebben gepleegd, maar de man geloofde er niets van. Zijn vader was niet suïcidaal, was er sowieso de persoon niet naar om een eind aan zijn leven te maken. Omdat de politie de zaak had afgesloten en zijn klacht niet werd gehoord, wendde hij zich in wanhoop tot ons in de hoop dat wij het dossier zouden doorlichten. Op verzoek van zijn advocaat had hij een kopie van het onderzoeksdossier losgekregen die hij ons wilde overhandigen. De mail eindigde met de contactgegevens.

‘Waarom bel je hem niet op?’

‘Alsof ik al niet genoeg te doen heb,’ mopperde Robbie, gebarend naar de papieren op zijn bureau.

‘Misschien is het zo’n gek idee nog niet om het wel te doen. Als je deze nieuwe zaak hebt gehad, kijk je met frisse ogen naar het De Geer-dossier. En als het jou te veel wordt, wil ik dit onderzoek wel op me nemen.’

Robbie keek met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Jij, Lowina?’ Er brak een glimlach door op zijn afgeleefde gezicht. ‘Jij bent net met je opleiding begonnen en je mag nog niet zelfstandig opereren. Wil je het echt? Goed, ik zal hem opbellen voor een afspraak, dan mag jij het dossier doornemen. Als je op onregelmatigheden stuit, nemen we de zaak op ons. Maar verwacht er niet te veel van.’

‘Hoezo?’

‘Toen ik zelf nog bij de recherche werkte, heb ik meer van dit soort zelfmoordzaken meegemaakt. In bijna alle gevallen is de conclusie van de politie terecht, maar kunnen nabestaanden er moeilijk mee leven. Een zelfmoord komt meestal als een grote schok. Mensen blijven zitten met schuldgevoelens en onbeantwoorbare vragen. Dit zal wel zo’n geval zijn. Dan zou deze man meer gebaat zijn bij een goed gesprek met een psycholoog.’

Robbie Corbijn maakte desondanks de afspraak.

Nog diezelfde middag maakten we kennis met Cornelis Meijer, die erop stond ons zo spoedig mogelijk te spreken. De plotselinge dood van zijn vader zat hem kennelijk heel hoog. Meijer kwam uit Hippolytushoef, in de kop van Noord-Holland. Hij was rond de dertig, stevig gebouwd en hij had een flink bos weerbarstig bruin haar. Nadat we in de zithoek hadden plaatsgenomen, vertelde hij dat hij timmerman was en dat hij voor een aannemer in Den Helder werkte.

Robbie knikte belangstellend.

‘Woonde uw vader daar ook?’ vroeg hij.

‘Alleen vroeger, voor hij zijn tweede vrouw ontmoette. Mijn stiefmoeder had al een kast van een huis op de Veluwe, een villa die minstens een miljoen moet hebben gekost. Toen hij met haar trouwde, is hij bij haar ingetrokken. Dat was zeven jaar geleden.’ De timmerman schudde afkeurend zijn hoofd. ‘De grootste fout uit zijn leven.’

‘Waarom vindt u dat?’

‘Hij had nooit moeten hertrouwen, niet met haar,’ zei Cornelis Meijer. ‘Zij was helemaal zijn type niet, een deftig dametje met genoeg poen om er gemakkelijk van te leven. Ze heeft een tweede huis aan de Franse Rivière, nou, dan weet je het wel! Voor haar was hij niet meer dan een soort gezelschapsheertje, iemand aan wiens arm ze door het dorp kon flaneren en musea bezoeken. Maar mijn vader was daar de persoon niet voor. Hij leefde maar voor één ding. Hij maakte gedichten, poëzie.’

Dat laatste werd terloops gezegd. In de stem van de timmerman klonk geen enkele trots.

‘Daar kon hij van leven?’ vroeg Robbie.

Cornelis Meijer schudde opnieuw zijn hoofd. ‘Daarom is hij ook hertrouwd na de dood van mijn moeder. Mijn moeder zorgde vroeger voor het inkomen en deed de opvoeding. Toen mijn vader negen jaar geleden alleen kwam te staan, heeft hij een tijdje moeten teren op het eigen vermogen van mijn moeder. Zijn huwelijk met Rosalinde, zijn tweede vrouw, voorkwam dat hij in financiële problemen kwam.’

‘Hoe ontmoetten ze elkaar?’ vroeg Robbie.

‘Bij de presentatie van een dichtbundel in Amsterdam. Mijn stiefmoeder raakte in de ban van een gedicht en de manier waarop mijn vader dat voordroeg, dat kon hij goed. Ze trouwden zonder elkaar goed te kennen. Kort daarna ging het al mis. Mijn vader had een opvliegend karakter en daarom trok hij zich liever terug, om conflicten te vermijden. Hij concentreerde zich het liefst op zijn gedichten. Rosalinde is heel anders. Zij laat zich graag omringen door een grote kring gelijkgestemde vriendinnen, allemaal dametjes net zo deftig en pronkzuchtig als zij. Dat ze geen kinderen heeft om mee te pronken, heeft haar altijd dwarsgezet. Zij dacht in plaats daarvan met een dichter als levenspartner indruk te maken. Stel je voor hoe dat voor mijn vader was! Elke dag kwamen er gasten over de vloer, honderd keer per dag werden zij gebeld. Hij kon er niet tegen. Het ging pas wat beter toen mijn vader vijf jaar geleden een blokhut in het bos liet bouwen waarin hij zich kon terugtrekken. Daarin is hij ook om het leven gekomen, maar het duurde bijna vier maanden voor zijn lichaam werd gevonden.’

‘Pas na vier maanden gevonden?’ reageerde Robbie verbaasd.

Cornelis Meijer knikte. ‘Mijn stiefmoeder vertrok half oktober naar